ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 27ης Απριλίου 1988 *

Στην υπόθεση 252/85,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο Jaen Amphoux, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τον Régis de Gouttes, εκπρόσωπο της γαλλικής κυβερνήσεως, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της, 2, rue Bertholet,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 79/409 του Συμβουλίου, της 2ας Απριλίου 1979, περί της διατηρήσεως των αγρίων πτηνών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, O. Due και J. C. Moitinho de Almeida, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, K. N. Κακούρη και T. F. O'Higgins, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. L. da Cruz Vilaça
γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 1ης Δεκεμβρίου 1987,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 4ης Φεβρουαρίου 1988,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Αυγούστου 1985, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή, με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 79/409 του Συμβουλίου, της 2ας Απριλίου 1979, περί της διατηρήσεως των αγρίων πτηνών (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 202) — στο εξής η οδηγία — παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ.

2 Σύμφωνα με το γράμμα του άρθρου 18 της οδηγίας, τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις, για να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία εντός δύο ετών από την κοινοποίησή της. Δεδομένου ότι η οδηγία κοινοποιήθηκε στις 6 Απριλίου 1979, η εν λόγω προθεσμία έληξε στις 6 Απριλίου 1981.

3 Αφού εξέτασε τις διατάξεις της σχετικής γαλλικής νομοθεσίας και έκρινε ότι η εν λόγω νομοθεσία δεν ήταν σύμφωνη με την οδηγία ως προς ορισμένα σημεία, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης. Αφού όχλησε τη Γαλλική Δημοκρατία να υποβάλει τις παρατηρήσεις της, στις 20 Φεβρουαρίου 1985 διατύπωσε αιτιολογημένη γνώμη. Επειδή στο έγγραφο αυτό δεν δόθηκε απάντηση, η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή λόγω παραβάσεως, με την οποία προβάλλει έξι αιτιάσεις κατά της γαλλικής νομοθεσίας που αφορά την προστασία των πτηνών. Δύο από τις αιτιάσεις αυτές κατέστησαν άνευ αντικειμένου μετά από μερική παραίτηση της Επιτροπής.

4 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται το ιστορικό της διαφοράς, οι διατάξεις της εν λόγω γαλλικής νομοθεσίας, η εξέλιξη της διαδικασίας και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

5 Προτού εξεταστούν οι διάφορες αιτιάσεις που προέβαλε η Επιτροπή σχετικά με το αν συμβιβάζεται η γαλλική νομοθεσία με την οδηγία, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο των κοινοτικών κανόνων δεν απαιτεί κατ' ανάγκη τυπική και κατά γράμμα επανάληψη των διατάξεών της με ρητή και ειδική διάταξη και ότι μπορεί να πραγματοποιηθεί με ένα γενικό νομικό πλαίσιο, εφόσον αυτό εξασφαλίζει πράγματι την πλήρη εφαρμογή της οδηγίας κατά τρόπο επαρκώς σαφή και ακριβή (βλέπε απόφαση της 23ης Μαΐου 1985, Επιτροπή κατά Γερμανίας, 29/84, Συλλογή 1985, σ. 1661). Πάντως, η ακρίβεια της μεταφοράς έχει ιδιαίτερη σημασία σε μία περίπτωση όπως η προκειμένη, κατά την οποία η διαχείριση της κοινής κληρονομιάς ανατίθεται, ως προς το έδαφός τους, στα κράτη μέλη.

Πρώτη αιτίαση: Μη μεταφορά του άρθρου 5, στοιχεία β) και γ), της οδηγίας

6 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η γαλλική νομοθεσία δεν είναι σύμφωνη με την ανωτέρω αναφερθείσα διάταξη από δύο απόψεις.

7 Πρώτον, η Επιτροπή προσάπτει στη γαλλική κυβέρνηση ότι προέβλεψε στα άρθρα 372, δεύτερο εδάφιο, και 374, παράγραφος 4, του Code rural (αγροτικού κώδικα) την προστασία των φωλιών και των αυγών μόνο κατά την περίοδο που απαγορεύεται η θήρα. Δεύτερον, της προσάπτει ότι δεν προστατεύει τις φωλιές και τα αυγά ορισμένου αριθμού πτηνών, δεδομένου ότι οι διατάξεις των άρθρων 1, 2 και 3 της υπουργικής αποφάσεως της 17ης Απριλίου 1981, σε συνδυασμό μεταξύ τους, αποκλείουν ορισμένα είδη από το πεδίο εφαρμογής της.

8 Η γαλλική κυβέρνηση θεωρεί ότι ο σκοπός που έχει οριστεί με το άρθρο 5 της οδηγίας επιτυγχάνεται με τις προαναφερθείσες διατάξεις του Code rural. Πράγματι, τα εν λόγω προστατευόμενα είδη πτηνών δεν φωλεοποιούν κατά τη διάρκεια της περιόδου που επιτρέπεται η θήρα, ούτως ώστε η προστασία των φωλιών και των αυγών κατά τη διάρκεια όλου του έτους στερείται ουσιαστικής σημασίας. Η δυνατότητα καταστροφής των φωλιών δυνάμει του άρθρου 2 της προαναφερθείσας υπουργικής αποφάσεως δικαιολογείται λόγω του ότι τα εν λόγω πτηνά συνιστούν απειλή για την καλλιέργεια μυδιών, για άλλα είδη θαλασσίων πτηνών και για την εναέρια ασφάλεια. Η

γαλλική κυβέρνηση αναφέρει ότι το άρθρο 3 της υπουργικής αυτής αποφάσεως καταργήθηκε με υπουργική απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 1983.

9 Πρέπει να αναφερθεί, όσον αφορά το πρώτο σκέλος της αιτιάσεως αυτής, ότι οι απαγορεύσεις που διατυπώνονται στο άρθρο 5, στοιχεία β) και γ), της οδηγίας πρέπει να εφαρμόζονται χωρίς χρονικούς περιορισμούς. Πράγματι, η αδιάλειπτη προστασία του οικοτόπου των πτηνών είναι αναγκαία, δεδομένου ότι πολλά είδη χρησιμοποιούν ξανά κάθε έτος τις φωλιές που κατασκεύασαν κατά τη διάρκεια των προηγουμένων ετών. Η αναστολή της προστασίας αυτής καθ' όλη τη διάρκεια μιας περιόδου του έτους δεν μπορεί επομένως να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται με τις προαναφερθείσες απαγορεύσεις.

10 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος της πρώτης αιτιάσεως της Επιτροπής, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η υπουργική απόφαση της 17ης Απριλίου 1981, ακόμη και μετά την κατάργηση του άρθρου της 3 που επήλθε το 1983, εξαιρεί ορισμένο αριθμό προστατευομένων πτηνών από την απαγόρευση της καταστροφής των φωλιών και των αυγών τους.

11 Ως προς το αν συμβιβάζεται η εξαίρεση αυτή με το άρθρο 9 της οδηγίας, πρέπει να γίνει δεκτό, όπως το Δικαστήριο έχει κρίνει σχετικά με τη βελγική ρύθμιση στον τομέα αυτό με την απόφασή του της 8ης Ιουλίου 1987 (Επιτροπή κατά Βελγίου, 247/85, Συλλογή 1987, σ. 3029), ότι η εν λόγω γαλλική ρύθμιση δεν αναφέρει ούτε τους λόγους που διατυπώνονται στην παράγραφο 1 της διατάξεως αυτής ούτε τα κριτήρια και τις προϋποθέσεις που θέτει η παράγραφός της 2, ιδίως όσον αφορά τις διαχρονικές και τοπικές προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί να χορηγηθεί εξαίρεση. Επομένως, η γαλλική νομοθεσία δεν είναι σύμφωνη με το άρθρο 5, στοιχεία β) και γ), της οδηγίας.

12 Απ' αυτό συνάγεται ότι η πρώτη αιτίαση πρέπει να γίνει δεκτή.

Δεύτερη αιτίαση: Έννοια της εθνικής βιολογικής κληρονομιάς

13 Η Επιτροπή αναφέρει ότι η προστασία που θεσπίζεται με το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, του νόμου της 10ης Ιουλίου 1976, περιορίζεται στη διατήρηση της « εθνικής βιολογικής

κληρονομιάς », ενώ το άρθρο 1 της οδηγίας εκτείνει την προστασία του στο σύνολο των πτηνών που ζουν εκ φύσεως σε άγρια κατάσταση στο ευρωπαϊκό έδαφος των κρατών μελών.

14 Η γαλλική κυβέρνηση απαντά ότι ο κατάλογος των ειδών που προστατεύονται δυνάμει της εθνικής ρυθμίσεως περιλαμβάνει πολλά είδη αποδημητικών πτηνών που δεν κατασκευάζουν τη φωλιά τους στη Γαλλία, αλλά στα άλλα κράτη μέλη.

15 Πρέπει να υπενθυμιστεί σχετικά, όπως τόνισε το Δικαστήριο στην απόφαση της 8ης Ιουλίου 1987 (Επιτροπή κατά Ιταλίας, 262/85, Συλλογή 1987, σ. 3073), ότι, όπως αναφέρεται στην τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας, η προστασία των αποδημητικών πτηνών αποτελεί τυπικά διασυνοριακό πρόβλημα περιβάλλοντος που συνεπάγεται κοινές ευθύνες των κρατών μελών. Πράγματι, η σημασία της πλήρους και αποτελεσματικής προστασίας των αγρίων πτηνών στο εσωτερικό όλης της Κοινότητας, όποιος και αν είναι ο τόπος διαμονής τους ή ο χώρος διελεύσεώς τους, καθιστά ασυμβίβαστη με την οδηγία κάθε εθνική νομοθεσία που ορίζει την προστασία των αγρίων πτηνών σε συνάρτηση με την έννοια της εθνικής κληρονομιάς.

16 Επομένως, η δεύτερη αιτίαση πρέπει να γίνει δεκτή.

Τρίτη αιτίαση: Μη μεταφορά του άρθρου 5, στοιχείο ε), της οδηγίας

17 Η Επιτροπή εκθέτει ότι γαλλικός νόμος 76-629 επιτρέπει γενικώς την κράτηση προστατευομένων πτηνών. Όμως, κατά το άρθρο 5, στοιχείο ε), της οδηγίας, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να απαγορεύσουν την κράτηση των πτηνών εκείνων των ειδών, των οποίων δεν επιτρέπεται η θήρα και η σύλληψη. Αυτή η γενική απαγόρευση να κρατούνται πτηνά άλλα πλην αυτών των ειδών που προβλέπονται στο παράρτημα III της οδηγίας, σύμφωνα με το άρθρο της 6, παράγραφοι 2 και 3, δεν απαντά στη γαλλική νομοθεσία, η οποία περιορίζει την προστασία αυτή σε περιορισμένο αριθμό πτηνών.

18 Η γαλλική κυβέρνηση, ενώ διευκρινίζει ότι ο κατάλογος των ειδών που προστατεύονται δυνάμει της υπουργικής αποφάσεως της 17ης Απριλίου 1981 πρέπει να διευρυνθεί και άλλο, θεωρεί ότι η γαλλική ρύθμιση καθιστά δυνατή την επίτευξη του επιδιωκόμενου με την οδηγία αποτελέσματος. Πράγματι, η προαναφερθείσα υπουργική απόφαση απαγορεύει τη σύλληψη των πτηνών, την αφαίρεσή τους, τη χρησιμοποίησή

τους και ιδίως τη διάθεσή τους προς πώληση ή την αγορά τους. Ο συνδυασμός των απαγορεύσεων αυτών έχει ως αποτέλεσμα να καθίσταται αδύνατη η κράτηση των προστατευομένων ειδών.

19 Πρέπει σχετικά να παρατηρηθεί ότι, προκειμένου να εξασφαλιστεί πλήρης και αποτελεσματική προστασία των πτηνών στο έδαφος όλων των κρατών μελών, είναι απαραίτητο οι οριζόμενες από την οδηγία απαγορεύσεις να προβλέπονται ρητώς στις εθνικές νομοθεσίες. Όμως, η γαλλική νομοθεσία δεν περιέχει απαγόρευση σχετικά με την κράτηση των προστατευομένων πτηνών, καθιστώντας έτσι δυνατή την κράτηση των πτηνών που έχουν συλληφθεί ή αποκτηθεί παράνομα, ιδίως όταν αυτό έχει συμβεί εκτός του γαλλικού εδάφους. Εξάλλου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όπως δέχτηκε η γαλλική κυβέρνηση, ο κατάλογος των πτηνών, των οποίων η κράτηση επιτρέπεται δυνάμει της γαλλικής ρυθμίσεως, δεν ανταποκρίνεται στον περιορισμένο αριθμό των ειδών πτηνών που μπορούν να κρατούνται σύμφωνα με το παράρτημα III της οδηγίας.

20 Συνεπώς, η τρίτη αιτίαση πρέπει να γίνει δεκτή.

Τέταρτη αιτίαση: Μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 7 της οδηγίας

21 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δήλωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι θεωρεί ότι η τέταρτη αιτίαση, σχετικά με τη μη μεταφορά του άρθρου 7 της οδηγίας, έχει καταστεί άνευ αντικειμένου μετά τις τροποποιήσεις της γαλλικής ρυθμίσεως που επήλθαν το 1987, πρέπει να γίνει δεκτό, ως προς αυτό, ότι η Επιτροπή παραιτήθηκε μερικώς από την προσφυγή της συνεπεία της στάσεως της καθής.

Πέμπτη αιτίαση: Μη εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 4, της οδηγίας

22 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή ανέφερε επίσης ότι η αιτίαση σχετικά με τη θήρα του τρυγονιού στην περιοχή του Médoc δεν αποτελεί πλέον αντικείμενο της προσφυγής της. Πράγματι, η Επιτροπή δέχτηκε ότι η απόφαση του Conseil d'État περί ακυρώσεως ορισμένου αριθμού υπουργικών αποφάσεων που επέτρεπαν τη θήρα του τρυγονιού στην περιοχή του Médoc καθιστά ως προς το σημείο αυτό την εθνική ρύθμιση σύμφωνη με τις απαιτήσεις της οδηγίας. Δεδομένου ότι η εν λόγω απόφαση του Conseil d'État εκδόθηκε στις 7 Δεκεμβρίου 1984, δηλαδή πριν από τη δικαιο-

λογημένη γνώμη της 20ής Φεβρουαρίου 1985, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή αναγνωρίζει, με τη μερική της παραίτηση, ότι η πέμπτη αιτίασή της δεν ήταν βάσιμη.

Έκτη αιτίαση: Μη τήρηση του άρθρου 8, παράγραφος 1, της οδηγίας

23 Η Επιτροπή εκθέτει ότι, όσον αφορά ορισμένα γαλλικά διαμερίσματα, η υπουργική απόφαση της 27ης Ιουλίου 1982 επιτρέπει τη χρησιμοποίηση των ξώβεργων για τη σύλληψη της τσίχλας και ότι οι υπουργικές αποφάσεις της 7ης Σεπτεμβρίου 1982 και της 15ης Οκτωβρίου 1982 επιτρέπουν τη σύλληψη της σιταρήθρας με τη χρησιμοποίηση οριζοντίων διχτυών που καλούνται « pantes » ή « matoles ». Όμως, η χρησιμοποίηση των ξώβεργων και των οριζοντίων διχτυών απαγορεύεται ρητώς από το άρθρο 8, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το παράρτημα IV, στοιχείο α), της οδηγίας.

24 Κατά τη γνώμη της Επιτροπής, η χρησιμοποίηση των ξώβεργων και των οριζοντίων διχτυών δεν δικαιολογείται βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο γ), της οδηγίας, δεδομένου ότι τα μέσα αυτά συλλήψεως δεν αποτελούν επιλεκτικές μεθόδους και δεν επιτρέπουν, επομένως, μία « ορθολογική εκμετάλλευση ορισμένων πτηνών σε μικρές ποσότητες » κατά την έννοια της οδηγίας.

25 Η γαλλική κυβέρνηση θεωρεί ότι τα μέτρα αυτά, τα οποία κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή στις 25 Μαΐου 1983, δικαιολογούνται δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο γ), της οδηγίας, διότι οι συλλήψεις αυτές ελέγχονται αυστηρά από απόψεως εδάφους, εποχής και προσώπων, προκειμένου να εξασφαλιστεί ο επιλεκτικός χαρακτήρας των συλλήψεων.

26 Η γαλλική κυβέρνηση εκθέτει σχετικά ότι οι συλλήψεις με ξώβεργες και οριζόντια δίχτυα υπόκεινται σ' ένα σύστημα ατομικών αδειών, εξαιρετικά αυστηρό και ελεγχόμενο. Πράγματι, οι εν λόγω υπουργικές αποφάσεις όχι μόνο ορίζουν σαφώς τους τόπους και την περίοδο συλλλήψεως αλλά περιορίζουν επίσης τον αριθμό και το μέγεθος των μέσων συλλήψεως, καθώς και το μέγιστο αριθμό των επιτρεπομένων συλλήψεων. Εξάλλου, οι δημόσιες αρχές επαγρυπνούν για την τήρηση των εν λόγω όρων συλλήψεως.

27 Πρέπει ευθύς εξαρχής να παρατηρηθεί ότι τα κράτη μέλη είναι εξουσιοδοτημένα να προβλέπουν εξαιρέσεις, όσον αφορά τις απαγορεύσεις του άρθρου 8, παράγραφος 1, της οδηγίας, σύμφωνα με το άρθρο 9 της οδηγίας, ιδίως βάσει της παραγράφου της 1, στοιχείο γ).

28 Προκειμένου να επαληθευθεί ότι μια εθνική νομοθεσία είναι σύμφωνη με τα διάφορα κριτήρια του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο γ), της οδηγίας, είναι αναγκαίο να εξετασθεί, όπως το Δικαστήριο έχει αποφανθεί στην απόφασή του της 8ης Ιουλίου 1987 (Επιτροπή κατά Ιταλίας, προαναφερθείσα), αν η νομοθεσία αυτή εξασφαλίζει ότι η εξαίρεση εφαρμόζεται κατά τρόπο αυστηρά ελεγχόμενο και επιλεκτικό, ώστε οι συλλήψεις των εν λόγω πτηνών να γίνονται κατά τρόπο ορθολογικό και σε μικρές ποσότητες. Εξάλλου, από το άρθρο 2, σε συνδυασμό με την ενδέκατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας, προκύπτει ότι το κριτήριο των μικρών ποσοτήτων δεν έχει απόλυτο χαρακτήρα, αλλά αναφέρεται στη διατήρηση του συνολικού πληθυσμού και στην αναπαραγωγή του εν λόγω είδους.

29 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι γαλλικές κανονιστικές διατάξεις σχετικά με τη σύλληψη της τσίχλας και της σιταρήθρας σε ορισμένα διαμερίσματα έχουν απολύτως συγκεκριμένο χαρακτήρα. Πράγματι, οι προαναφερθείσες υπουργικές αποφάσεις εξαρτούν τη χορήγηση των αδειών συλλήψεως από σημαντικό αριθμό περιοριστικών όρων.

30 Εξάλλου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η γαλλική ρύθμιση επιτρέπει τις συλλήψεις που δεν συμβιβάζονται με την ορθολογική εκμετάλλευση ορισμένων πτηνών σε μικρές ποσότητες. Πράγματι, η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε το επιχείρημα της καθής, ότι ο αριθμός των συλλήψεων ανέρχεται σε ένα ελάχιστο ποσοστό του οικείου πληθυσμού.

31 Πρέπει να προστεθεί ότι η καθής κοινοποίησε στην Επιτροπή τις εξαιρέσεις αυτές σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 4, της οδηγίας και ότι έδειξε ότι είναι διατεθειμένη να εξεύρει από συμφώνου με την Επιτροπή λύση, όσον αφορά τις λεπτομέρειες των δύο αυτών μεθόδων θήρας. Εντούτοις, επί του διαβήματος αυτού η Επιτροπή δεν έλαβε θέση.

32 Απ' όσα ήδη αναφέρθηκαν προκύπτει ότι οι εν λόγω γαλλικές διατάξεις δεν μπορούν να θεωρηθούν, ενόψει της δικογραφίας, ως ασυμβίβαστες με τις απαιτήσεις του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο γ), της οδηγίας.

33 Επομένως, η έκτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

34 Συνεπώς, πρέπει να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 79/409 του Συμβουλίου, της 2ας Απριλίου 1979, περί της διατηρήσεως των αγρίων πτηνών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ.

Επί των δικαστικών εξόδων

35 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα, πάντως, με την παράγραφο 3, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, το Δικαστήριο μπορεί να συμψηφίσει τα έξοδα ολικώς ή μερικώς σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Δεδομένου ότι η Επιτροπή δικαιώθηκε μόνο ως προς ένα μέρος των αιτημάτων της, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 79/409 του Συμβουλίου, της 2ας Απριλίου 1979, περί της

διατηρήσεως των αγρίων πτηνών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Mackenzie Stuart Due Moitinho de Almeida Koopmans

Everling Bahlmann Galmot Κακούρης O'Higgins

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Απριλίου 1988.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart